

Fra vår utenlandspost --

KRAV OM UNDERSØKELSE AV DE DANSKE MORDERE ETTER 5. MAI 1945.

I dansk «Politiken» for 13.6. 1949 skriver professor Hal Koch om boken «Retteferdighet». Det vi her kaller «demokrati»:

«Kan sådanne anklager vedvarende og i detaljert form framsettes med høytidelig erklæring om at man er villig til å framlegge dokumentasjon, uten at det skjer noe som helst? Kan man kun slå det hele hen som løgn og bakvaskelse eller i verste fall likegyldig hysteri? Jeg tilstår åpenlyst, at jeg hører til dem, som snarest er tilbøyelig til å anse hovedmengden av de framførte beskyldninger for å være ugjendrivelige. Men hva da? Tenk en gang på det hysteri, som grep ellers besindige mennesker, selv en borgermester, da en vergerådsdrenge tillot seg noe ondtt om oppdragelseshjemmene. Var det ikke rimeligere at reagere her? La os få vite: Er dette sandt? Hvis det er sant, må det få konsekvenser. Hvis det ikke er sant, må de pågjeldende skribenter drages til ansvar. Vi vil ikke leve i et samfunn hvor man ganske ugenert kan beskyldes medborgere, som til og med opptrer i øvrighetens navn, for mord, sadisme, tyveri og mange andre forbrytelser.

«LA OSS FOR HIMMELNS SKYLD INNBØMME».

Den kjente jurist og hjemmefrontmann, høyesterettsadvokat Ove Rasmussen skrev for en tid siden i «Information»:

«La oss for himmelens skyld innbømme, at det i dagene etter 5. mai foregikk mord, systematisk mishandling i fengslene, bevisst ondsvinn og utrolig smålig behandling av fanger, plyndring og idiotisk ødeleggelse av private hjem, således at Hipo og Gestapo-folk ikke gjorde det bedre. La os bli fri for, at det skal dysnes ned, at gjerningsmennene skal dekkes, bare fordi de var frihetskjempere, og at de, som vover å omtale det, dels blir mere eller mindre bestemt oppfordret til å tie stille, og dels blir møtt med en avledende forklaring».

«PØBELEN OG GATENS PARLAMENT SKREMTE LANDETS DOMSTOLER».

Vi har tidligere omtalt den på en måte oppsiktsvekkende frifinnelsesdom som dansk høyesterett for en tid siden avsa i saken mot det store danske entreprenørfirma Carlsen og Sønn.

I anledning denne dom, skriver dansk «Finanstidende»:

«Det er sent, at en sådan Høyesterettskjennelse faller. Mye skade og ondskap kunne vært forhindret om denne dom var avsagt tidligere. Den har virket som en sensasjon og menes å ville få vidtrekkende konsekvenser, evt. også i de forhold, hvor offiserer og godtroende unge mennesker har latt seg lokke til tysk krigstjeneste på Østfronten i henhold til den danske regjeringens løfter. For den regjering og riksdag, som etter befrielsen gikk fra deres tilsagn og passivt overløt pøbelen og gatens parlament å skremme landets domstoler til famlende rettskjennelser, har høyesterettsdommen av 4. juni måtte føles som en ubehagelig overraskelse.

AV EN ELLER ANNEN GRUNN HADDE DET IKKE INNFUNNET SEG NOEN NORSKE QUISLINGER.

Vi har tidligere referert litt fra det møte, som Nysvenskarna holdt i Malmö. Dr. phil. Bo Enander skriver i dansk «Information» følgende om de nye bevegelser:

«I Sverige lever der stadig nazister», heter det i en trespaltet overskrift i de italienske nyfascist-ers ungdomsorgan, som fornylig offentliggjorde et intervju med en av lederne i Svensk Socialistisk Samling. Hverken overskriften eller artikkelen var særlig smigrende for Sverige, men dessverre rummer de en viss sannhet.

Sverige har stadig tre nazistiske organisasjoner, som hver råder over sitt eget blad: Svensk Socialistisk Samling med Den svenske Folk-socialisten, Nationale forbundet med Dagsposten og Nysvenskarna med Vägen Framåt. Den sistnevnte sammenslutning, som navnlig har sine tilhengere i Syd-Sverige, holdt den 6. juni et «riksstevne» i Malmö. Ved denne leilighet ble der avsendt et hyldestelegram til kong Gustaf, som var så elskverdig å takke for denne nazistiske hilsen i et telegram til bevegelsens fører. Det må med interesse konstateres, at der var en hel del utenlandske gjester til stede ved møtet. Belgia var således representert av en flamsk nasjonalist, som ifølge referat i Vägen Framåt «vant alles hjerter ved sin vennlige og kameratslige måte å oppføre seg på».

Det var imidlertid de danske deltagere, der — også ifølge referatet — gjorde størst lykke. (Av en eller annen grunn hadde der ikke innfunnet seg noen norske quislinger.) To av danskene opptrådte også som talere, hr. Kordt fra Frontkjemperforbundet, som fremførte sin dypfølte takk til sine svenske meningsfeller for deres storartede hjelpearbeid, og ingeniør Arthur Kielsen fra Landsforeningen 6. mai. Navnlig den siste gjorde et dypt inntrykk på tilhørerne, vel sagtens fordi hans tale ble holdt med «ekte københavnsk esprit». «Tross den dystre bakgrunn for hans ord», skriver bladet, «glitret talemåten av dansk humor». Hm, ja, hr. Kielsens bakgrunn var unektelig en smule dystre. «Siden krigens avslutning», uttalte han, «har i alt 146 000 mennesker i Danmark vært ofre for den terror, hvormed demokratiet ved hjelp av kommunistiske bødler søker å undertrykke sannheten.» Hr. Kielsen beskrev i de mørkeste farger de fullstendig rettsløse forhold i hans fedreland. «Et uhyggelig trykk hviler over alle oss, der lever i en politistat med ulovlige anholdelser og hemmelige henrettelser.»

Nå er naturligvis hverken nysvenskene eller de to andre nazist-organisasjoner så mektige lenger. Det er svunnet betydelig i deres medlemslister. Men penger later de stadig til å ha nok av, siden de fortsatt kan utgi blad. Helt bør man derfor ikke tape dem av syne — især fordi de jo bedriver sin egen spesielle form for skandinaviske samarbeid. Formodentlig støtter de også tyske meningsfeller i Sverige, og det skulle være underlig, om de ikke nå og da har gitt en hjelpende hånd til norske quislinger, som hadde lyst til å besøke Peron og hans sjarmende kone.

Sosialøkonomisk forsøkskanin

En vil nødig takke Gud for at en ikke er sosialøkonom. Det ville være for fariseerisk, og fariseerisme har vi hatt nok av siden «freden» brøt ut. Men en fristes til å rette en slik takk til det høye når en ser hvordan sosialøkonomene qua Ape-regjeringens rådgivere har herjet med landet vårt som forsøkskanin i fire lange år.

Det første emigrantene og deres halegjeng av ærgjerrige og ungdommelige sosialøkonomer foretok seg da de hadde satt seg mangelig til rette på taburettene igjen, var å begynne den såkalte sanering. Denne bestod i å inn-dra kjøpekraft. Og det ble gjort ved en storstilet utplyndring av folket, ved engangsskatt, ved etterligninger, ved krigsskadeavgift og krigsskadetrygd, og hva de

heter alle disse ekstraskattene landet er blitt velsignet med.

Trass i all denne «inndraging» har Ape-regjeringen operert med storstilte underskuddsbudsjetter, nemlig i 1945—46 med et underskudd på 565 millioner, i 1946—47 med 650 millioner, i 1947—48 med 126 millioner, og i 1948—49 med 112 millioner, i alt et budsjettunderskudd på 1453 millioner kroner på 4 år. I de samme 4 år er det kastet noe slikt som 9 milliarder kroner i statskassens bunnløse sluk.

En skulle trodd at inndragingen av kjøpekraft ville bli temmelig illusorisk når staten sprøyter millionene ut i folket igjen ved subsidier og sosiale trygder og ved foringen av det byråkratiske uhyre.

Men det ser virkelig ut til å ha lyktes. Kjøpekraften er virkelig blitt inndradd. Det finnes snart ikke ei krone igjen hos den alminnelige skattyter. Holder farten ved som hittil har vi snart de «normale» tider over oss, etter god gammel sosialdemokratisk oppskrift. «Normale» tider med tomme lommebøker og fulle butikkhyller. Med krakk og knall og fall. Vi kan begynne å glede oss til tvangsauksjonene.

— Min sønn, du vet ikke med hvilken udyktighet verden regjeres, sa en gammel vismann, blir det påstått. Hvem som nå enn har sagt det, så er det i hvert fall et postulat med evig ung aktualitet. En regjering som i hele sin virksomhet har satt seg som mål å organisere fattigdommen har åpenbart hatt sosialøkonomiske rådgivere. Ulærde folk kunne umulig ha greid et slikt storverk.

Per.

stor del av verden. Kampen mellom kommunismen og den kristne moral raser innenfor våre øyne i verdenshistorisk format. Og som vanlig vinner den som bruker vold — tilsynelatende for en tid. Denne kamp er på lengere sikt viktigere enn de politiske dragkamper.

KOMMUNISTENE SAMLER SINE KREFTER.

«Svenska Dagbladet» skriver:

«Undersøkinger av hva de svenske kommunister drivet på med, viser at de nå samler sine gamle og sterke krefter i den nordlige del av vårt land. Sammenlikner vi disse konsentrasjonstendenser med de opplysninger som foreligger fra andre nordiske land, får man en alovrlig tankevekker. Etter alt å dømme foregår en liknende kommunistisk maktkonsentrasjon i de nordlige deler av Finland, i finsk Lappland og Uleåborgs len. De samme foreteelser kan også iakttales i norsk Finnmark.

Det er for oss meget vanskelig å forstå at dette bare beror på tilfeldigheter. Man har derfor grunn til å spørre seg, om det ikke her gjelder en sentraldirigert oppmarsj av nordiske kommunistgrupper til områder som er særlig smålelige ved en krig.»

JAPANERNE FÅR DEMOKRATI, MEN IKKE MAT.

I «Saturday Evening Post» for 18. 6. 1949 har Helen Mears skrevet en artikkel under itelen: «Vi gir Japan demokrati, men landet kan ikke livberge seg:

«Japan holder vi i våre hender, og vi er ansvarlig for en bankerot nasjon på mere enn 80.000.000 mennesker, og som kan forsørge bare en del av sin befolkning. Japaneserne lever i dag på et halvt sultenivå på den støtte de får fra oss.

Hvor den japanske regjering vil få inntektene til å holde det gående er et mysterium. Tidligere har Japan forsynt halvparten av befolkningen ved fortjenester på utenrikshandelen, oversjøiske foretagender og inntekter av skipsfarten. Alliert politikk har ødelagt alle disse inntektskilder. Under de forhold som råder i Japan i dag, vil landet ikke kunne produsere for å selge med fortjeneste og kan av den grunn ikke betale for sin nødvendige import. Inntil nå har vi gjort opp forskjellen og ført den opp på den japanske regning, i det håp at det engang i framtiden vil lykkes Japan å kunne betale. På en måte har de selvfølgelig for lenge siden betalt alt tilbake ved å forsyne oss — til våre okkupasjonsformål. Tidlig under okkupasjonen uttalte general MacArthur til japanerne, at vi ved vår politikk ville fremme individets verdighet, velferd og lykke. Imidlertid viser det seg at vår politikk helt er mislykket, og av den grunn en tid siden fortelle japanerne, at måtte general Mac Arthur for når vi sier «demokrati» mener vi ikke en anstendig levestandard. Demokrati, sa generalen, er en «åndelig vare» som «springer ut fra savn, strid og møy». Det er mulig at generalen har rett, men vi kan ikke vente annet enn at kommunistene vil få seg en god latter».

DE ANTIRELIGJØSE KAMPER

I de russiske lydstat er et uttrykk for kommunismens kristendomsfiendtlighet, skriver Helsingborgs Dagblad:

«Tapet av de østeuropeiske land er et tap for hele kristenheten. Og dessverre kan nesten intet gøres for å hjelpe de som er rammet. Tusenårig europeisk kultur går sin undergang i møte. Den gresk-katolske kirken vil heller ikke bli skånet. Dens skjebne i Russland er et godt nok bevis. Moskva holder på å avkristne en